

Р Е Ш Е Н И Е

№ 88

София , 07.04.2017 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети март две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : Елена Авдева

ЧЛЕНОВЕ : Теодора Стамболова

Галина Тонева

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора К.Иванов изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 105 /2017 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по жалба от подсъдимия А. П. П. против решение № 51 от 23.12.2016 г. по внохд № 68/2016 г. по описа на Военно-апелативния съд.

В жалбата се сочи, че атакуваното решение е постановено в нарушение на материалния закон, тъй като обвинението не е доказано по безспорен и категоричен начин.

Твърди се, че „ фактическата обстановка, възприета от съда, не кореспондира на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства” и се изразява несъгласие с подхода на въззивната инстанция за събиране, проверка и оценка на доказателствените материали. Мотивите на въззивния съд се оспорват с доводи за липса на яснота и изчерпателност.

В заключение се отправя искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия.

В съдебното заседание пред касационната инстанция подсъдимият и неговият защитник поддържат жалбата с горната аргументация.

Прокурорът пледира за нейното отхвърляне поради несъстоятелност на изложените доводи.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното :

Сливенският военен съд с присъда № 14 от 25.08.2016 г. признал подсъдимия А. П. П. за виновен в това, че на 16.10.2013 г., от 11,25 до 12,23 часа, във военно формирование ... – гр.Б., след като се сговорил предварително с мичман Г. Д. О. в качеството му на длъжностно лице - началник склад, а двамата подпомогнати от К. К. С., присвоил чуждо движимо имущество - 965 литра дизелово гориво на стойност 2 480,05 лева, собственост на военно формирование ... - гр.Б., връчено на О. да го пази и управлява, и за улесняване на присвояването е извършил престъпление по чл. 391, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, за което не се предвижда по-тежко наказание, като умишлено нарушил уставните правила на вътрешната служба и от това настъпили вредни последици – противозаконно изнасяне на 965 литра дизелово гориво, поради което и на основание чл. 202, ал. 1, т. 1 и т. 2, вр. с чл. 201, вр. с чл. 391, ал. 2, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК го осъдил на две години *лишаване от свобода*, чието изтърпяване отложил по реда на чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години, а съгласно чл. 202, ал. 3, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК – с две години *лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхраняване, контрол или отчитане на финансови или стоково-материални ценности /тук е мястото да се отбележи , че разпоредбата на чл. 202, ал.3 от НК не предвижда приложената от съда **алтернативност** на наказанията по чл. 37, ал.1 , т. 6 и т.7 от НК/.*

Военно-апелативният съд с решение № 51 от 23.12.2016 г. потвърдил първоинстанционната присъда.

Жалбата срещу така постановения въззивен акт е неоснователна поради следните съображения:

Преди всичко се налага уточняване на предмета на проверка в настоящето производство.

Жалбоподателят се позовава на необоснованост на въззивното решение и непълнота на доказателствата в негова подкрепа. Тези оплаквания са извън лимитативно очертания от чл. 348, ал. 1 от НПК кръг на касационни основания и не подлежат на разглеждане от трета инстанция с оглед процесуалния статус на делото / арг. и от чл. 354, ал. 5, изр.2 от НПК/.

Останалите доводи с правно основание чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК са допустими, но неоснователни.

На първо място защитата твърди, че съдът неправомерно е отклонил доказателствени искания, които биха довели до установяване на факти, ползващи тезата на подсъдимия.

В касационната жалба се изтъква, че показанията на свидетеля С., който изнесъл инкриминираното гориво с личния си автомобил, са ненадеждни. За опровергаването им защитата претендирала за повторна физикохимическа експертиза на намереното гориво и провеждане на следствен експеримент за начина на натоварването му. Тези искания са отправени пред първата инстанция и тя не се е съгласила с тях, изразявайки мнение, че събраният доказателствен материал е достатъчен за изясняване на обстоятелствата по делото. Исканията са повторени и пред втората инстанция и тя отново е мотивирала отказ да ги удовлетвори в съдебното заседание на 14.11.2016 г. ¹.

Касационната проверка не установи тези действия на решаващите състави да са ограничили правото на подсъдимия да сочи доказателства, относими към установяване на обективната истина. Тяхното отхвърляне не е рефлектирало върху доказателствената обезпеченост на вътрешното убеждение на съда по фактите, които са установени чрез останалите доказателствени източници. Предходните инстанции са се убедили, че съобщените от свидетеля С. данни за източването на горивото от цистерните на военното формирование в туби и резервоари, натоварени на колата му, напълно се подкрепят от информацията от протоколите за оглед, за претърсване и изземване, приемателно-предавателни протоколи и фотоалбуми, както и от проведения на 17.10.2013 г. следствен експеримент . В рамките на последното процесуално действие свидетелят С. посочил откъде е взета нафтата и е уточнил, че не вижда

---

¹ *Настоящата проверка насочва вниманието на апелативната инстанция към обстоятелството , че вещите лице не са разпитани без изрично да е отбелязана хипотезата на чл. 282 , ал. 3 от НПК*

само маркуча, поставен на десния кран. Огледът на лекия автомобил на същото лице дал подкрепяща тези данни информация за механизма на пълнене на допълнително инсталираните съдове за съхраняване на течности. Тубите и варелите с гориво са възпрети и от полицейски служители – свидетелите Д. и К., пред които свидетелят С. не могъл да даде смислено обяснение за придобиването му. При тези убедителни доказателства, получени чрез обективни и независими едни от друг доказателствени източници претенциите на защитата за допълнителни следствени действия в рамките на съдебното производство правилно не са били уважени.

Възражението на защитата, че не е изследван въпросът за наличие на излишъци и липси в поделението, е ирелевантно за предмета на доказване по настоящето дело. Какви количества гориво са били съхранявани във военното формирование към момента, в който е присвоена инкриминираната нафта, е въпрос на отчетност и стопански практики, които не изключват противоправното разпореждане с част от запасите, без значение дали и как са осчетоводени.

За пълнота на изложението заслужава да се отбележи, че искането за повторна химическа експертиза не е мотивирано с процесуални аргументи по чл. 153 от НПК, тъй като не се изтъква необоснованост или неправилност, а се изразяват единствено съмнения за безпристрастност на вещото лице без да се навеждат относими към предпоставките за отвод основания, посочени в чл. 148 от НПК.

На следващо място касаторът възразява срещу вменените му нарушения на уставните правила на вътрешната служба, довели до вредни последици, за предотвратяването на които е установен нарядът.

В жалбата се съобщава, че на инкриминираната дата е имало и други длъжностни лица, натоварени със служебни функции по охрана на военното имущество. Въззивната инстанция не е била длъжен да изследва тази най-общо очертана хипотеза. Съгласно чл. 127, т. 3 от Конституцията и чл. 46, ал. 1 от НПК единственият орган, който повдига и поддържа обвинения за престъпления от общ характер е прокурорът. Процесуалната дейност на съдебните органи е очертана и ограничена в рамките на обвинителния акт. Точно в тези параметри се е развила и процедурата в настоящето производство. Тя правилно е съсредоточена върху дейността на подсъдимия и нейната

наказателна съставомерност, поради което отсъствието на мотиви за престъпно поведение на други лица не се отразява на процесуалната ѝ екзактност. Твърденията на жалбоподателя, че е спазил задълженията си по пропускателния режим в поделението, са опровергани след подробен и детайлен анализ на писмените и гласни доказателствени средства. Подсъдимият не е искал разрешение от оперативния дежурен за преминаването на автомобила на свидетеля С., тъй като писмено отразил, че той се е движел с пропуск, какъвто не е издаван. Нещо повече - моделът и регистрационният номер на колата са вписани непълно, а името на водача е сбъркано. Въззивната инстанция логично е акцентирала върху факта, че дори най-бегъл поглед върху автомобила би установил натоварването му с туби за гориво, още повече, че от тях се е носел лесно разпознаваем мирис на дизелов дериват. Въззивният съд не е имал основание да пренебрегне показанията на свидетелите С. и О., макар те да са сключили споразумения с прокурора, признавайки се за виновни по повдигнатите им обвинения за присвояване на същото гориво. Важно е, че техните показания, в съчетание с останалите доказателства, включително изготвените чрез специални разузнавателни средства веществени доказателствени средства, непротиворечиво подкрепят фактическите изводи на предходната инстанция. Ето защо тя не търпи упрек, че доказателствата по делото са събирани избирателно и са обсъждани едностранчиво, изопачено и тенденциозно.

Неприемливо е и оплакването за неяснота на мотивите на предходната инстанция. Напротив, те се отличават с категоричен лапидарен изказ, който не поставя никакви препятствия пред възприемане на вътрешното убеждение на съда по фактите и правото. Въззивното решение като съдържание и редакция напълно удовлетворява стандарта на чл. 339, ал. 1 и ал. 2 от НПК. Основанията, поради които не се приемат доводите, изложени в подкрепа на жалбата на подсъдимия, са формулирани по ясен и познаваем начин, който не създава затруднения от когнитивен характер, предполагащи ограничения пред правото на защита на подсъдимия.

При установените с процесуално годни доказателствени средства данни материалният закон е приложен правилно. Извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 391, ал. 2 от НК, улесняващо присвояването, го превръща в съизвършител на длъжностното присвояване по чл. 202, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НК.

Изложените съображения мотивират настоящия съдебен състав да отхвърли оплакванията на касатора за съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение ,

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 51 от 23.12.2016 г. по внохд № 68/2016 г. по описа на Военна-апелативния съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.